

fleere Generationer nedad, selvfølgelig i formindsket Maalestok, efterhaanden som Blodet bliver tyndere. Vi see jo derfor ogsaa endnu ved Hingstefluerne rundt omkring i Landet, at der præmiebelønnes Hingste med Frederiksborgskt Blod, hvilke i 2den, 3die eller endog 4de Generation nedstamme fra Frederiksborg Stutteri, og som endnu have bevaret saa meget af Præget, at man med Sikkerhed kan sige, at det, som udmærker dem fremfor den sværere og grove Landhest, netop skyldes deres Afstamning, deres Forfader paa Frederiksborg Stutteri. Det har ogsaa noksom vist sig overalt, hvor man har lagt særlig Vægt paa Hesteavl, hvilken overordentlig Indflydelse et enkelt udmærket Dyr har kunnet faae paa hele Egnes og hele Racers Udvikling.

Jeg slutter mig i Et og Alt til Fleertallet, for hvis Anskuelse den ærede Ordfører har gjort sig til Talsmand, men jeg skylder dog min tidligere Optræden i denne Sag den Udtalelse, at det kun er, efterat jeg har maattet opgibe Haabet om, at Frederiksborg Stamstutteri fremdeles vilde blive drevet af Staten selv, at jeg har kunnet slutte mig til et Lovforslag, ifølge hvilket det skal gaae over til privat Drift. Jeg vilde meget have ønsket, at Loven af 23de Januar 1862 havde faaet Lov til at virke usforstuvret, og jeg maa med Hensyn hertil overfor en Yttring af det ærede Mindretal gjøre opmærksom paa, at Revisionsbestemmelserne i Loven af 1862 aldeles ikke angaae de Paragrapher i den nævnte Lov, som handle om Frederiksborg Stamstutteri. Dengang man vedtog Loven af 1862, vedtog man Bestemmelserne deri om Stamstutteriet paa Frederiksborg som vedvarende Bestemmelser, der ikke vare undergivne den samme Revision, som flere af Lovens andre Bestemmelser skulde være underkastede.

Slytte: I Anledning af den sidste ærede Talers Slutningsbemærkning om Loven af 1862 skal jeg blot gjøre opmærksom paa, at jeg, da jeg før udtalte mig paa Mindretallets Begne, slet ikke nævnedes denne Lov, hvorimod jeg henholdt mig til § 2 i Loven af 3die Mai 1867 som den, der ordnede disse Forhold. — Da jeg har faaet Ordet, vil jeg

dog tillige forvare Mindretallet imod det lille Udtryk, som kom frem fra den sidste ærede Taler om, at „det er let at flyde ovenpaa“. Jeg antager ikke, at den ærede Taler har meent det saa strengt, som om vi, der høre til Mindretallet i Udvalget, ikke ogsaa skulde kunne have en Mening om denne Sag, eller som om vi ikke handlede efter bedste Overbevisning ligesaavel som den sidste ærede Taler; men i alt Fald vil jeg forvare mig herimod. — Foraaavt det er blevet talt om det Duffelige i at faae ædelt Blod ind i Landets Hesteavl, skal jeg kun bemærke, at der jo aldeles ikke vil lægges nogen Hindring i veien derfor ved vort Forslag. Der forekommer mig i saa Henseende ikke at være nogen Mangel ved vort Forslag, idet Stutteriet jo efter vort Forslag vil kunne kjøbes for Penge, og jeg antager derhos, at hvis de Herrer, som holde paa Stutteriet, vilde slutte sig sammen og købe det, saa vilde Staten vistnok sælge det til dem paa saa billige Conditioner, som det vel var muligt. Saa var Stutteriet ganske deres, og Staten var saa fri for dets Forvaltning.

Strup: Maa jeg bede om Ordet, for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Strup: Det skulde gjøre mig meget ondt, om jeg skulde have brugt nogen Yttring, da jeg forrige Gang havde Ordet, som har kunnet berettigede den ærede Taler, som nu satte sig til at sigte mig for at have villet frækjende enten ham eller nogen Anden en ligesaa uhibdet Dom over disse Forhold som den, jeg selv gjør Fordring paa for mit eget Vedkommende. Det har i alt Fald ligget meget langt fra min Tanke at ville gjøre det. — Naar den ærede Taler nu sidst henviste til, at Stamstutteriet vilde kunne fortsættes af Private, efterat Stutterigaarden med Besætning var solgt, saa skal jeg ganske vist ikke benægte Muligheden deraf; men jeg maa paa det Bestemteste benægte Sandsynligheden af, at det skulde kunne lykkes at samle Mænd om at fortsætte den Opgave, som er